

Ha ezt a fejlécezt meglátja, nagyot fog nézni R. M. úr, akit egyébként Török Gedson, avagy Fráter Julius néven is megismerhetünk volna. Nagyot fog nézni, ismételiük, R. M. úr, amiért hogy akadt ember, aki felfedi multjának egy-némely ismeretlenben maradt részleteit s elvégzi vele azt, amit R. M. úr hónapok óta olyan nagy sikerrel művel a *Világ* hasábjain, amikor tegnapi ködlovagokról lehántja a lepkeket. Mert tudnivaló, hogy R. M. úr azonos azzal a másik fennem tisztelt Rostand-nyakken-dős, pepita nadrágot viselő, ujjja között vékony nádi pálcát pörgető fiatal úrral, aki várbeli kis-asszonyok ablakai alatt sétálgatva és tabáni muskális ablakokba be-bekandikálva, szívesen visszaálmodja magát olyan időkbe, amikoriban még egy Kisfaludy nevű pofaszakállas úr a házigazdája, egy becsületes irodalmi lábtyű-művész otthonát osztotta meg. És R. M. úr továbbá azonos azzal a másik, kissé deresedő hajú fiatal úrral, aki előszeretettel úgy beszél a ringó csipejű, templom után, imakönyvvel a karjuk alatt, korzózó ifjú leánykákról, mintha legalább is nyolcvan évvel ezelőtt történt volna vele az az esemény, amelyet esztalan írók a „tavasz ébredése“ címén könyvcének el az irodalomtörténetnek nyugalmas kötetjeiben, s amelynek R. M. úrra nézve az az, óh, nem egészen szokatlan következménye volt, hogy úriember léteire oly szerelmes lett, miként — nyfregyházi, tehát mindenféleképpen megbocsátható kiszólás szerint — valamely a kúvások fajtajához tartozó házi eb.

Szóval ez az igen tisztelt, sőt ha nincs elene kifogása, igen szeretett, drága R. M. úr azonos azzal a Krúdy Gyulával, aki úgy kacérkodik a maga elképzelt hosszú multjával, mint más, az ő korában lévő ember a babájával, aki eselleg a Hajós uccában lévő Somossyban az „Asszonyregiment“ egyik nem kevésbé tisztelt, mint vöröshajú résztvevője. S hiába kacérkodik R. M. úr a maga állítólagos régmultjával, ezáltal kénytelenek vagyunk leleplezni és beismerni, hogy irodalmilag tényleg hosszú gyakorlat áll mögötte, amit azonban R. M. úr korántsem annak köszönhet, mintha tényleg a Gyorskocsi nevű dilizsanc korában kezdette volna pályafutását, hanem egyszerűen annak a ritka körülménynek, hogy R. M. úr az egyetlen komoly irodalmi csodagyerek. Mert el kell róla mondanunk, hogy ő nem volt még egészen 14 esztendő, amikor az első tárcája már nyomtatásban megjelent; és 15 éves korában már rendes tárcalírója volt annak a lapnak, amely akkoriban az irodalmi siker eszimbarraszóját jelentette; sőt 18 éves korában már megjelent első önálló kötetje is, amelyet igen komoly urak méltaltak az akkori napisajtó úgynevezett legelőkelőbb szerveiben, amit már akkor is igen előnyös jelenségnek tarottak a 18 éves urak.

Es széchen-kovácsi Krúdy Gyula úr az azóta eltelt huszonhét év alatt, hálistennek, megtartotta frissességét, frásának csodálatosan finom zománcát, s a mesterséges vagy művészi levendula-illat mögött az elevenül élő test egészséges lüktetését, mosolygó humorát, megbántani vagy megbántódni képtelen fölényességét s nagyszerű nyírségi levegőjét, amellyel még itt a nagyvárosi bábélben is szemünk elé tudja hazudni a biedermeiernek maradt kisváros együgyű szépségeit. Krúdy Gyula urat nem kell a *Világ* olvasói előtt dicsérgetnünk, de meg kell mondanunk, hogy önmaguknak szereznek örömet, ha K. Gy. úrnak itt hirdetett könyvcit olvasgatják.

Krúdy Gyula: *Andráscsik örököse*
(regény)

20.00.—

Krúdy Gyula: *A vörös postakocsi*
(regény, IV. kiadás)

24.00.—